

## 0501 – 1. mai

### Rettferdighetens frukt skal være fred. Jes 32: 17.

Luther sier: «En sann og god samvittighet har fred når Gud er nær, men er urolig når Gud er langt borte». Guds barn blir trøstet når Kristus åpenbarer seg. Den som ikke har liv i Gud blir da virkelig urolig.

Guds barn sier: når jeg bare kan tro at alt det som er skrevet om Kristus er sant, da har jeg trøst. Den som ikke har liv i Gud uroes nettopp for den tanken at det skulle være sant alt det Skriften inneholder om Kristus.

Legg godt merke til dette tegnet! Det gir et karakteristisk vitnesbyrd om hvordan du i virkeligheten har det med Gud og med dine synder. Det forteller om du har latt deg forlike med Dommeren, om hvor ofte du oppsøker nådestolen, bærer dine synder fram og søker forsoning der. Eller du tvert imot holder deg borte fra Gud, og ikke taler med ham om syndene dine.

Det stod ikke rett til med David da han holdt seg borte fra Gud, og ikke bekjente sin synd for ham. Når han derimot bekjente sin synd og søkte forlatelse, da fikk han fred. Da kunne han av hjertet synge: «Salig er den som har fått sin overtredelse forlatt».

Han hadde ikke den trøsten at han ikke lenger kjente noen synd hos seg. Nei, han sier tvert imot at «alle hellige» skulle få bekjenne sine synder. Da skulle «mektige vannflommer, når de kommer, ikke nå fram til dem». Dermed gir han oss et klart budskap om at de helliges fred ikke bygger på at de ikke kjenner noe ondt hos seg selv. Men bare på dette at de bekjenner sine synder og har forlatelsen.

Fred i samvittigheten avhenger altså av at vi har syndenes forlatelse. Mens en stadig redsel for Gud derimot vitner om en uforsonet tilstand. Men dette må vi ikke oppfatte som at enhver frykt for Gud skulle vitne om en slik tilstand. Både Davids Salmer og alle helliges liv viser klart at Gud ofte kan forskrekke og bekymre sine hellige, så de bare opplever det som om Gud er vred på dem. De skjelter i angst og «skriker på grunn av sitt hjertes uro».

Men legg merke til forskjellen: Dette er ikke en konstant tilstand, men noe som går over. Deres egentlige liv er fred og tillitsfullt samfunn med Gud, som apostelen sier: «Åndens attrå er liv og fred». Og videre: «Dere fikk ikke trelldommens ånd, så dere igjen skulle bli ført inn i frykt, men dere fikk det utvalgte barnets Ånd, og i den Ånden roper vi: Abba kjære Fader».

Fordi synden ennå henger så fast ved oss, på grunn av svakheten i troen og når Gud sender oss store prøvelser, så skjer det fremdeles at de hellige av og til skjelter. Dette er ikke tegn på at noe er galt fatt. Når bare livet som helhet er et forsonet og troende liv. Tvert imot ville det være et betenkelig tegn om troen og freden aldri ble uroet gjennom slikt som vi nettopp har nevnt. De helliges historie gir oss ikke et slikt bilde.

Noe helt annet er det når den egentlige tilstand for et menneske er et liv fjernt fra Gud, og skrekk vekkes ved tanken på dommen. Det vitner om en falsk, uforsonet ånd. Dette er grunnen til at «de ugudelige er som det opprørte havet. Det er ingen fred for de ugudelige».

De fleste av dem er sikkert sovnet så tungt inn i en bedratt og falsk fred, at «de synger til tamburin og lyre, og gleder seg over lyden fra fløyten. De nyter det gode alle sine dager, og frykter ikke et øyeblikk for helvete», som Job sier.

Mens andre er klar over at de ikke er forsonet med Gud. De har en urolig ånd, eller i alle fall en anelse om hva som venter dem.

Slike mennesker anstrenger seg ofte for å stille sin uro med gode gjerninger eller andektige bønnestunder o. l. Men tanken på den kommende dommen og evigheten gjør dem alltid på ny urolige. De føler seg aldri trygge på at de har gjort nok for å bli frelst. De frykter alltid for at det kanskje ennå er noe som mangler, og ser fram til at en gang skal vel dette også bli bedre. Eller de gjør et forsøk på å nedjustere Guds krav. Tilpasser dem liksom etter sin egen tilstand og liv, så de våger å håpe på en nådig dom.

Slik svever sjelen deres på det stormende havets bølger, opp og ned, gjennom hele året. Som Gud sier: «De har ingen fred». Når Guds straff, døden eller evigheten, eller Herrens nærvær plutselig står foran dem, da skjelver de.

Slik er det med de fleste mennesker. Det kan se ut som om de har fred. Men det er bare så lenge de ikke opplever at Gud rører ved dem. På et øyeblikk er det slutt på deres fred – straks de merker at Herren er nær. Dette er jo en ulykkelig tilstand.

Måtte hver eneste en gå til sitt eget hjerte, og spørre seg selv innfor Herren: Har jeg fred med Gud? Har jeg søkt og funnet forsoning? Kan jeg i dette øyeblikk møte Dommeren?

Har jeg vanligvis mer fred når Gud er nær hos meg, slik at jeg tvert imot lider når jeg savner hans nærvær? Eller er det en betingelse for at jeg skal ha fred; at jeg glemmer Gud?

Svaret du kan gi på slike spørsmål vitner om hvordan det står til med samvittigheten din.